

מתיקות השבת

והפורים

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאזעו שליט"א תלמידו של מו"ח פוסק הדור בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

הכפורים שבימים הפורים

אי"תא בזהר הקדוש (תקון כא דף טו): 'ום הפ'פורים' - כפורים, מי נתלה במי קטן בגדול. ולכאורה צריך להבין מה הקשר ביניהם, הרי יום כפור הוא יום קדוש מאד שיסודו מדאורייתא, שבו ה' חדש מתנה עצומה של כפרת עוונות, ואלו פורים הוא מדברי קבלה בלבד?

אלא ששמו של יום 'כפורים' יש בו גם לשון של פור וגורל, משום שבימים זה הפכה הגדולה היה עושה גורלות, ומבאר בגמרא (יו"א לו), שארבעים שנה שמשמש שמעון הצדיק כהונה גדולה, תמיד היה עולה הגורל לה' ביד ימינו והגורל לעאזל ביד שמואל, ואצל הכהנים שהיו אחריהו, פעמים היה עולה הגורל לה' בימיו ופעמים בשמאל, ומכאן משמע שגם הגורל היה תלוי כהנהיה של הפכה גדולה, שאם בחיי היום יום הוא היה בוחר בגורל הטוב ללכת בגדרה ה', אזי גם הגורל שהיה עושה - אף על פי שאינו תלוי כהנהיה - היה מצליח, והגורל לה' היה עולה בימינו ולהפך להפך.

הפור שבכל יום

ויש בך ללמדנו לדעת לברך כל מעשה שאנו עושים, גם מה שגורא כמעשה חליו, ולעשות אותו עבודת ה' ולהאיר שלא לעשות אותו לדרך שלילי. כי יש מעשים שהם רעים בנדיא, שצריך להשתדל להורעו עם השעיר המשתלח לשם, ויש דברים שהם נדיא טובים, ועלינו לבחור כח כהנהיה בדרך הטובים, אבל יש דברים שהם לא ברויים רעים או פטורים, אלא הם יכולים להיות דברים טובים ויכולים להיות רעים, וזהו גורל המנהיג לפנינו, ועלינו לבחור לעשות אותם לדרך טובים.

והינו שכל מעשה שאנו עושים, נכון בו לשם שמים ונחשב על המדות הטובות שבדבר, שפך הדבר עולה ונחשב לנו למצוה, ויגוון ששארם קונה בגדים, ונחשב על כך שקעת הוא נזהר בקניה זו

שלא לקנות בגדים מפארים יותר מדיא, כדי שלא להחליש את דעת הבריות, אלא בגדים טובים כדי לפאר בהם את יראי ה' ולעשות בך קדושה, ויבוא מהבגד למחשבות של אהבת ה', שיראה דרך הפגד את אהבת ה' אליו שעושה אותו במעיל, וכמו שרבי יהודה היה מברך על המעיל ברפת 'ברוך שעטני מעיל' (תדרים מט).

עינו הקדושה של משה רבנו

ואם יראה שלתברו יש בגד נאה ומבחר משלו, וכן אם יראה את חברו מצליח יותר ממונו בכל תחום שיהיה, ישמח בטובתו, כמו שיש ללמד מפרשתנו, שבה מבאר באריכות גדולה שמששה רבנו הליביש את אהרן ובניו את בגדי הכהונה, ללמדנו שמששה עשה בך מעשה גדול ועצום שהליביש את אחיו אהרן ובניו בבגדי הכהונה, ומסר להם את הכהונה בעין טובה ונקה, אף על פי שה' בחר בו להנהיג את ישראל, ומיעיקרא הוא צפה להיות כהן גדול (שמו"ר לו א).

וכן ששקונים כלי שיר, ונחשב שמטרתו בך לשיר לפני ה' ולכבד את ה' בכלי שיר, שעל כך אמר דוד מלכנו בלשון ציוי: "הללוהו בגבל וכנור, בתוף ומחול, במזים וענב" וכי, וכיוצא בזה ששקונה בשיר, יגור שלא לחשב שהוא קונה את הבשר בשביל הנאת גופו, אלא בשביל לענג בך את השבת והימים הטובים, ועל ידי ענג זה לחשב על ה' ועל חסדיו שעלינו, וכמו שמוכא בבאר היטב (שו"ע א"ח טו), שצריך לומר על כל דבר שקונה לשבת: 'זהו לכבוד שבת', והינו כדאי שמטרתו בקניה תהיה לשם שמים, ולא לשם הנאה גשמית.

המרה בעקבות קנאה

ובמשנה מבאר, שבגורל שהיו עושים ביום כפור, הסגן עומד מימינו של הפכה גדול וראש בית אב משמאלו, ויש בך ללמדנו, שששארם

מתיקות הניסים

יו"ל יקרתי או ילד יקרתי

צות מתיקות קבלו השבוע שיחת טלפון מאת ר' ישראל עקשטיין שליט"א, עסקן חשוב בעיר הקדש ירושלים, שרצה לפרסם את ספרו לרגל ימי הפורים הבעל"ט.

ר' ישראל: בכל שבוע אנו חנו קוראים את הגיליון שלכם בשקיקה, מתכן דברי התורה ועד לספורים רבי הלקח. בשבוע שעבר ארע לי מקרה חריג בביתי ונחשתי שראוי לפרסמו בגיליון החשוב שלכם.

צות המכון ישבו עם דף ועט וכתבו את ספרו: יש לי קרוב משפחה בצפון שיש לו יקב יינות יקרתי ובכל שנה בחדש שבט הוא שולח לי כעשרים ארגזי יין יקרתי על מנת למכר אותם בשכונה שלי.

הבית שלי הוא קטן ואין לי הרבה מקום לאחסן את ארגזי היינות, ולכן אני מאחסן אותם צמוד לקיר בשני טורים, אחד על גבי השני. כהרגלם של ילדים, כשרואים שנקנס מוציאים חיש לבית, הם מתענגים לשחק בו, וילדי חפצים לטפס על הארגזים וכדומה, ואני בכל שנה מוהיר אותם שהיינות האלו יקרתיים מאד, ואני מוריד אותם מעל הארגזים ומונע מהם לעלות עליהם.

ביום שני פרשת משפטים, כאשר הייתי בבית המדרש, קבלתי לפתע טלפון מבהל מבני ביתי, בו הם מספרים לי כי הילדים טפסו על הארגזים ושני ארגזים נפלו, והיינות שבהם נשפכו על רצפת הבית, וחפצים חשבים שבסמוך מתחילים להרטב ולהתקלקל.

הזדרזתי לבית, כשהגעתי, ראיתי מצב נורא, היינות היקרים ביותר הם אלו שנשברו, ולא נשאר מהם לפליטה אלא שלשה בקבוקים, נקימי ופניתי את הפסלת.

צות מתיקות: איך באמת התמודדת עם נסיון קשה כזה?

האמת היא שהיתה לי מפר עגמת נפש גדולה וגם רגשות של כעס, כמו, מדוע לא השגיחו יותר כדי לחסוך את ההפסד המרבה הזה וכי, אבל חתמתי את הפה שלי מלהוציא מילות בקרה, ובאמת, תוך כדי ההתמודדות הקשה

« המשך המעשה בעמוד ד'

עבדו, וכשמוכרו כן, קורעים לו גזר דינו ולא תלקח ממנו הצלחתו.

ויש לדרש זאת במה שאמרו חז"ל (מגלה לא): 'כל מקום שאתה מוצא גדלתו של הקב"ה, שם אתה מוצא עונותנותו', והינו שפך לגלות את מקום גדלתו של הקב"ה, צריך להתבונן וישבח את ה' על עונותנותו, הינו על הדברים הקטנים שה' עשה עמנו, כי אם אדם מעריך רק את הדברים הגדולים, הרי שבזמנים שתהיה לו חלישות הדעת ולא ימצא חסדים גדולים שה' עושה עמו, לא תהיה לו אהבה לה' וימצא ששם ה' מתקטן בעיניו, ואלו באשר אדם מתפעל מהחסדים הקטנים שה' עושה עמו, תמיד שם ה' יהיה גדול בעיניו.

עלול להלקח ממנו ח"ו, אבל באשר אדם עושה תשובה, ה' מכפר לו.

המעט שמאיר הרבה

ואמרו חז"ל (שבת קט): 'כל העונה אמן'הא שמייה רבא מבין' בכל כחו, קורעים לו גזר דינו, ופרש רש"י: 'בכל כחו הינו בכל פנותו, ונראה לבאר שיש לבנו בזה גם כלפי האדם עצמו, הינו שיכון את חסדי ה' הגדולים שעליו, שאותם האדם רואה בחוש, ועל ידם הוא מתקרב יותר להבין ולראות בחוש ששמו של ה' גדול, ובכך מוכן שה' גדול בעיניו והוא עצמו קטן לפני ה' ורוצה להיות

עושה מעשים טובים, יש אנשים שעומדים לימינו ולשמאלו שגם הם עושים מעשים טובים כדגמת מעשיו, ובכל עת יתכן שהם יחליפו אותו ויעמדו במקום שלו, כמו שהסגן עלול להחליף את הכהן גדול אם יארגע לו פסול וכדומה, והעבודה של האדם לשמו את עצמו שלא לקנאות בהם, כי אם יקנא בהם, הוא עלול להפסיד את מעלתו והיא נתנת להם.

וכך מצינו שארע אצל שאול המלך שקנא בְּדָוִד, והמלוכה עברה לדוד, וכיצא בזה יכול לקרות אצל כל אדם שקבל גדלה או הצלחה משמים, שלפעמים על ידי שעוסק במחלקת או אפילו על ידי דבור אחד שדבר שלא כראוי - הטוב

מתיקות הגורלות

קוראים ליום השבת 'מיתנה טובה' שקבלנו מאת ה', והינו ששם שמיתנה אדם מקבל ללא כל תגמול מצדו, כן את יום השבת קבלנו מאתו יתברך בדרך של 'אתעריתא דלעילא וימתנת חנם, באשר לעמת זאת את המועדים קבלנו על ידי 'אתעריתא דלתתא'.

חגים של בחירה

וכגון חג הפסח, חג השבועות וחג הסוכות, נצטוונו עליהם לאחר שסבלנו בשעבוד מצרים שנים רבות, והיתה לעם ישראל בחירה אם להאמין במשה רבנו, וכתוב: 'וחמשים עלו בני ישראל', שרק אחד מחמשים אכן בחרו להאמין במשה וללכת אחריו, ורבים שלא האמינו מתו במפת חשף (כסלמא ב"א), ועל ידי שעם ישראל בחרו להאמין במשה, התחדשו לנו שלש ה'רגלים.

את שם ה' על כל המאכלים שיש לנו הגדלים מן האדמה ובעצים.

בעל עין טובה הוא מלך

ובאשר הפכה הגדול מוציא את הגורל של שם ביד ימינו, הסגן אומר לו: 'אישי כהן גדול הגבה ימינו', שבכה הוא ממליך אותו עליו וקורא לו אישי - אדוני, וזאת משום שאם הגורל עלה בימינו, משמע מלך שהוא רואה את שם ה' על כל פליו וממילא הוא זוכר את ה' בכל מארעותיו, ואינו מתקנא בסגן ואינו נחלש בדעתו מפני שהסגן עלול לקחת את מקומו, ואם כן הוא ראוי להיות כהן גדול ולכן הסגן ממליך אותו עליו.

ועתה נבא לבאר את מה ששאלנו בפתח דברינו, איך יתכן לומר על יום הכפורים הגדול שהוא רק כמו פורים? אלא דתנה חז"ל (שבת

"הפיל פור הוא הגורל". חז"ל אומרים (יומא ז), שהגורלות של יום הכפורים היו עשויים בצבע של עץ אשפרע, שהוא צבע לא שחור ולא לבן אלא בצמצע, ויהושע בן גמליא עשאן מזהב, ונראה לומר שהסגן שמעיקרא הם היו עשויים מעץ אשפרע ולא מזהב, משום שבצבע עץ האשפרע מרמזים עם ישראל, כמבאר במשנה (נע"מ ב א) שרבי ישמעאל [שהיה כהן גדול] אמר: שהצבע של בני ישראל, הוא בצבע עץ אשפרע, לא שחורים ולא לבנים, והכהן גדול היה מוכן בגורל של שם, למצא את הטוב שעם ישראל.

ועל הגורלות העשויים מעץ חקקו את שם ה', כי כל הבגדים והרבה כלים ורהיטים עשויים דרך העץ, כמו הפשתן והשתנה, והגורלות הללו מלמדים אותנו שיש לחקק בלבנו את שם ה' על חסד הבגדים והכלים שה' נותן לנו, וכן לחקק

מתיקות ימי הפורים

בציור שבכותרת הגליון: יהודים מכל העדות מתאספים יחדיו בבית הכנסת ביום הפורים שקדשותו עולה על יום הכפורים, ושומעים את קריאת המגלה בדחילו ורחימו יותר מביום הכפורים.

במה גדול יום הפורים, שנתקן מדברי קבלה, מיום הכפורים שהוא מדאורייתא?

על כך במאמר 'מתיקות הגורלות'

בציור שלפנינו: יהודי שיושב מקימים את מצות מרדכי ואסתר לשלח מנות איש לרעהו. כלומר שהיהודים הקשרים נותנים משלוח מנות ליהודים שהתבוללו, והם עומדים בקביעים מכה.

כיצד הצליחו מרדכי ואסתר לקבוע את ימי הפורים וקריאת המגלה לדורות?

על כך במאמר 'מתיקות מעלתו של מרדכי הצדיק'.

נצות מתוקות

הרמ"א (ש"ע תרצה) כותב שאפשר לקיים פסוקים את דברי חז"ל: "עד דלא ידע על ידי שניה לאחר בסום חינוך וכוונתו בזה אפשר להשתפר על ידי עסק התורה ואהבת ה', כמו שקתבו: "באהבה תשנה תמיד" וגמרא: "כי חולת אהבה אני".

מתוקות שיחי

רבנו של עולם, שמרנו ביום הפורים הבא עלינו לטובה שלא נקשל בשום מקשול על ידי שתינו, וזו נבא להקל ראש בשום אסור או מצוה, ונפנו להיות דבקים בה ובתורתך באהבה עצומה אלך כשפור ולא מין, ויהיה לנו "על כל פשעים תקפה אהבה", שתכפר לעולותינו ביום הפורים כפיוס הפורים, ועל ידי תשובה מאהבה תהפך את כל דולותינו לזכות, ונשתה לא ישמע עוד שד וטור בנבאלה ותתקד ותשמיד את כל הרממים עלינו לנצח, "חרכם נבוא בלבם וקשותם תשברנה", אמן סלה.

לעיתים לבוא כל המועדים יתבטלו, חוץ מתקנה ומפורים [ופורים גדול מתקנה, שהרי פורים הוא מדברי קבלה ונתנה הוא מדרבנן], וזאת משום שיום הפורים התחדש על ידי הבחירה של עם ישראל בעצמם, שברחו לשמוע בקולו של מרדכי הצדיק לשוב בתשובה, וזהו הקיום הגדול ביותר של עבודת יום הפורים, ולאור זאת נעשה להם הנס של מפלת המן וההצלה מגזרת הקללה, ולאחר מכן מרדכי ואסתר בחרו בכח בחירתם לחדש ולקבע לדורות את ימי הפורים לזמנים טובים ולעשותם ימי משתה ושמחה, והחכמים בחרו לקבל עליהם את דברי מרדכי ואסתר, ולקבע את יום הפורים וקריאת המגלה לדורות (מגלה ז).

ולמעשה ביום הפורים עושים תשובה מיראה ומתפארים העוונות, אצל יתרה מה ביום הפורים שבו עושים תשובה מאהבה לה, ומרבים אהבה ואהבה בין כל השנים היחידים וכל עדות ישראל, על ידי משלוחי מנות ומתנות לאצבינים, ועל ידי תשובה מאהבה, ודונות הנפכים לזכיות (ויקרא פו).

וראש השנה הוא יום שכל כחו הוא לפי בחירתו של האדם, וכמו שהביא הרמ"א בשם הירושלמי (א"ר תקפ"א), "מי שישיש בראש השנה, מנלו וישן בקל השנה, ואלו אם הוא מתעורר בראש השנה לזכור את כל החסדים שה' עשה עמו בכל השנה שעברה וממליך עליהם את ה', ומבקש שיצא להמליך את ה' בכל השנה החדשה בדרך של חסד ורחמים, הוא זוכה לשנה טובה ומבורכת.

ויום הפורים נקבע לדורות ליום סליחה ומחילה, לאור בחירתו של משה רבנו להתפלל ולבקש רחמים על עם ישראל שחטאו בעגל, שפיון שה' מחל להם, קבעו לדורות ליום סליחה ומחילה (תנחומא פי תשא לא).

לכן במועדים יש צד של מעלה גדולה יותר משל השבת, פי הם תלויים בבחירה של עם ישראל, ואלו השבת היא מתנה מאת ה', ודרך שאנו בוחרים בעצמנו, יש לו ערך גדול יותר ממה שקבלנו במתנה.

היום שגדול מכל ומגדיל את בלם

ויום הפורים הוא גדול מכל המועדים, שהרי

מתוקות מעלתו של מרדכי הצדיק

לכאור שגדול חז"ל מלמדיים אותנו, שהטעות שיהיה לעם ישראל באותו דור, היא שלא הבדילו בין המין הארזי למרדכי הבריה, כי ראו שישניהם משמשים כאחד בסעודת אחשוורוש והמין היה גדמה בעיניהם כאדם עדין נפש כפיטע זקנו אגג שהלך מעדנות (שמואל א טו לב), וזו היתה הסבה שלא שמעו בקולו של מרדכי והתבלבלו ונגזרה עליהם הגזרה.

ובאמת, רק מרדכי וכל ללכת לסעודת אחשוורוש ובכל זאת להשאר מבדל מאחשוורוש ומהמון הרשעים, וכמו שראינו שהוא לא השתתף להמן, אבל אדם רגיל שהולך לסעודת הרשעים, הוא מתחבר אליהם בלבם ומפגע שיהיה.

הסוד שיוצא על ידי הינו

לכן חז"ל מלמדים אותנו שבפורים צריך להתבסס, עד שלא ידע להבדיל בין ארזי המן לבריה מרדכי, כלומר שצריך בחסרון שיהיה לאבותינו בדורו של מרדכי, שלא להבדיל בין ארזי המן לבריה מרדכי, שמדה זו מסתתרת בלב האדם שאינו מבחין בין קדש לחול, ואת זה צריך להרגיש דווקא בעת שאדם מתבסס בשתינו, וזו שאז נכנס יין וצא סוד, ומתגלה פנימיות לב האדם ועמק מחשבותיו, וטעות זו צריכה להתגלות רק בעת ההתבססות, בקדי שלא לחזק בלבם את הטעות הזו, אלא רק זכיר על ידי ההתבססות בתכונה הטבעית הזו שמסתתרת בלבם, כדי שיתעורר לתקנה.

ובאמת מרדכי היה צדיק גדול שהיה ראוי להעריך אותו וללמוד מפעשיו הטובים, שהוא היה מכבד

גם גדול הדור (אסתר ו טו), מבלי להיות מושפע לרעה מהגויים השפלים האלו.

מגלה בתקף המלכות

ומעיקרא היה צד לחכמים שעדיף שלא לכתב את המגלה לדורות, כדי שלא ילמדו ממרדכי שאפשר להיות מקרב למלכות הגויים, עד שאסתר חזרה אותם בתקף המלכות לקבע את המגלה לדורות, כמו שכתבו: "ותכתב אסתר המלכה... את כל תקף", ודרשו חז"ל (מגלה טו), תקפו של אחשוורוש, של מרדכי, של המן ושל גס, ורש"י על המגלה מונה את כלם כאחד, כי באמת אלו גלו דברי אלקים חיים, שאסתר לא יכלה לקבע את ספור תקפו של גס' שהציל מהמן' וגדל את מרדכי', אלא על ידי תקפו של אחשוורוש', שהשתמש בתקף מלכותה והמצאונה במלכותו של אחשוורוש, ובכחו חיבה את העם לקבע את ימי הפורים וקריאת המגלה לדורות.

וזאת משום שאסתר נדעה, שגם במשה הדורות יהיו צדיקים שיצטרפו ללמד ממרדכי הצדיק ויהיו להם שני שלחנות, שיהיו מקרבים למלכות וגם תלמידי חכמים, כמו רבי יהודה הנשיא שהיה קרוב למלך אנטונינוס, וכמו משיח צדקנו שהוא היה מלך שיכניע את כל הגוים תחתיו, ומאריך היה עבד ה' וילמד דעת ה' את העם.

מתוקות ההתבססות בפורים

חז"ל אומרים (מגלה טו): חביב אדם להתבסס בפורים, עד שלא ידע בין ארזי המן לבריה מרדכי, ויש

מוכא בפרקי דרבי אליעזר (פט), שמרדכי היה ראש הסנהדרין, ובכל זאת היה נסיון גדול לעם לשכנע בקולו, ולכן, אף על פי שהוא צנה שלא להשתתף בסעודת אחשוורוש, העם לא שמעו בקולו, מפני שהם טענו על מרדכי שהוא עצמו הרי נמצא בסעודה זו (מגלה יב: ברש"י), וטענו שמרדכי לא רוצה שיהיו בסעודה זו, כי הוא רוצה שהמלך יכבד רק אותו.

ולאחר מכן אחשוורוש הגדיל את המן וכלם היו פורעים ומשמתחים לו, וכאשר מרדכי לא השתתף להמן, גם פארש בלם השמתחו לו, היהודים נעסו עליו על פי שבזה הוא מתגרה בהמן.

חשיבותו של המשנה למלך

ובסופו של דבר, ה' עשה את מרדכי היהודי "משנה למלך אחשוורוש", ויש לפרש שהמשנה הספיק מוצא את הסבה מדינה ה' עשה אותו משנה למלך אחשוורוש, שבביל "וגדלו ליהודים", הינו שיהיה גדול בעיני היהודים וישמעו בקולו לפרש מנשותיהם הגויות, ועוד, שעל ידי שהוא משנה למלך, העם לא העיזו להוציא לפיו את הטענות שהיה בלבם עליו.

ועל מרדכי הצדיק נאמר: "ורצוי לרב אחיו", והינו שהיו מקצת סנהדרין שפרשו ממנו (מגלה טו), פי לא הסכימו עם זה שמרדכי מקרב למלכות, אכל באמת רק צדיק מרדכי הצדיק יכול להיות גם מקרב למלכות [ואפילו להשתתף בסעודת אחשוורוש, שעשה זאת על פי ה', שהיה הוא היה נביא (מגלה יד: ברש"י)], ועם זאת יכול להיות

כמו כן הילד צריך להפגוע לרבי שלו בחידור, וכשגדל, הוא צריך להפגוע לחבריו ואחר כך לאשתו, וכן על זה הדרך, כל ימי האדם ה' מזמן לו את ההכרח להפגוע, ואדם צריך לבחור בהכנעה ולא להתנהג בעזות פנים ולבעט בעל ובהכנעה, כי שוה להפגוע כל החיים, בשביל שייכל לזכות על ידי ההכנעה שבו, להפגוע פעם אחת בעת הכפשר, כפאשר ולמדו אותו את הדרך הנכונה שתביא לו חיי עולם הבא.

להם, כי גם אם הוא צודק שהוא יותר חכם מהם, בכל זאת, אם הוא לא שומע בקול אחרים, הוא עלול בסופו של דבר גם לא לשמוע בקול צדיקים בדברים הגורליים ביותר עבורו, ועל ידי זה הוא עלול להפסיד את עולמו.

לכן הקב"ה הנהיג בעולם שאדם צריך להפגוע רבות בימי חייו; הילד מקטנותו צריך להפגוע לדעתם של הוריו שלא רוצים לתת לו הרבה ממיתקים וכדומה, ואף על פי ששקשה לו מאוד לקבל את דעתם הזאת, עליו להפגוע לפניהם.

את אסתר והיה מתהלך בחצו המלך מתוך שדאג לשלומה, והוא היה עבד ה' אמת, אלא שהעם לא ידעו להעריף את מרדכי ולכן השוו בינו לבין המן, רח"ל.

כח הציות וההקשבה

ועל כן, אדם שרוצה שלא לטעות, בתהלה הוא צריך לרכש מדת הענוה ולדעת להקשיב לכל אדם, מהוריו ועד לרבותיו ולחבריו, ואף על פי שדומה לו שהוא יותר חכם מהם, בכל זאת יקשיב

שו"ת מתוק לפורים

משה עמדו לפדות את עם ישראל מגזרת הנבלה, ומכיון שיום פטירתו והולדת משה אינו רק בו אדר, אלא משה רבנו חי וקיים עם עם ישראל בכל יום ויום, לכן כל יום מתחלת חדש אדר ועד לט"ו ראויים לקריאת המגלה, וכל ימי אדר הם ימי שמחה לישראל, כמבאר בגמרא, שמי שיש לו דיו, יעשה אותו בחדש אדר, כי זהו החדש של הולדת משה, מושיעו של ישראל.

שכן בפטירתו הוא רק עבר מהעולם הזה לעולם הבא, ושם הוא מתפלל על עם ישראל, וימשיך רבנו חי וקיים על ידי ה' והושע בו נון שמימיו את דרכו בעולם.

המן קבע את יום יג אדר להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים, וחי"ל תקנו לקרות את המגלה בימים יא יב יג יד טו, ובירושלים אמרו שאדם שלא יכול לקרות את המגלה מיהא, יוכל לקרותה מראש חדש אדר, וזאת משום שתפלותיו של

ש. מודיע בני הפורים יכולים להקדים את קריאת המגלה לראש יב יג, וכן מי שפירש ביום או יוצא בשירה ולא יוכל לקרוא את המגלה בזמנה, יכול להקדים את קריאתה מראש חדש (ש"ע א"ח תפח ז'?)

ת. המן עשה פור הוא הגורל מתי להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים, ועלה לו חדש אדר והמן שחמ מקו, מפני שזהו החדש שבו משה רבנו נפטר, ולא הבין שזה שמושה נפטר זה לא חסרון,

שלי, נודעו לי הדברים הבאים:

**המסד
מתיקות
הניסים**

בני ביתי ספרה לי גם גדול שארע, ובשביל להבין זאת אקדים, שלפני כחצי שנה נולד בנו, ומכיון שהבית שלנו קטן, לכן כאשר בני ביתי מבשלת אכל והיא לא רוצה שהבן יהיה במטבח, שבלגל הבשולים אין בו כל כך אור - היא מניחה אותו בסלקל בחדר הסלון הסמוך בדיק במקום שבו עומדים הארזים בחדש שבט אדר.

וכעת, כמה רגעים לפני שהארזים נפלו, התינוק ככה בכי רב, בני ביתי בדקו וראו שלא היתה

שום סבה לכך שהוא יבכה, כי הוא אמר באותה שעה להיות שבע ולישון, אבל הבכיות שלו גברו, ולבני ביתי לא נותרה ברירה, אלא לקחת אותו אליהם למטבח, וכעבר דקות מועטות, הארזים נפלו בדיק על המקום שבו הוא עמד, ואני רועד לחשב מה היה יכול לקרות עם הילד אלו הוא היה נותר שם.

אין דבר מענין מאד, שבשביעי שעבר למדתי בעיון עם החברותא שלי את סגית אבנו, ספינו ומשאו, שנפלו מראש הגג, ובתם הלמוד עשיתי את העצה שקראתי בגליון שלכם, לעצור לדת

תפלה לאחר הלמוד, בקה בשתי מה' שיציל אותי ואת משפחתי מלהניק מפגילת משאות וכדומה, ואכן התפלה עשתה פרי, והפסד היינו כנראה היה כפרה על בני שאירי ימים ושנים.

צות מתיקות סימו את השיחה בהתפעלות מהספור המיוחד של השגחה פרטית מפלגה שכותאת, והמליצו לי את הפסוק מהמגלה שהתקיים בו: "החדש אשר נהפך להם מגיון לשמחה ומאכל ליום טוב".

ר' ישראל: אכן, את שמחת הפורים בשנה זו אוכל לקיים בהדור רב, לרגל הסג גדול הזה.

חדדים מתקנים

- א.** איזה לחם יש מפרשנינו לענין לבישת בהגדים שלנו? **ב.** מתי הסגן כהן גדול קורא לכהן גדול אדון ומודיע? **ג.** מדוע ה' עשה את מרדכי למישינה למלך אחשורוש?
- ד.** איזו מדה הנסתרת בלב מתגלית על ידי ההתבסמות?

התשובות מונחות בתוכן גליון זה. ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 7885595@GMAIL.COM או בהודעה קולית בקו 'קול מתקנות': 073-073-4395. בצירוף שם כתובת טלפון | **הזכרה מפרשת משפטים: מיכאל קרוואני, אשדוד.**

חזק לרפואת הפצועים

משלוח עצות מתקנות לפורים

הגדולה על העם שצדקה לעזר להם, ומפני נלמד שבשעה ששומעים על צרתם של ישראל, ראוי להצטרף בצעדים ולצירי גדעתינו שפכבכול אותה צרה קורה לנו, וכן נתפלל עליהם מעמק הלב.

ד. נאמר בסעודת אחשורוש: "לעשות פרצון איש ואיש" ודרשו חז"ל ש"איש ואיש" הם מרדכי והמן, ויש לפירש ש"איש" הוא המן, כי "איש" הוא אותיות "איש" והמן זרע שקלקל מדתו היא מדת האיש.

ה. מה שהמן נעשה גדול בבית אחשורוש, זה היה חסד גדול מה, שפיון שהוא נעשה גדול געני העם וכלם כבוד אותו והשתחו לו, אחשורוש קנא בו, וכן התעורר מקר לבבו החשש שהמן רוצה להורגו ולקחת את מלכותו, סבות אלו ועוד, היו הגורם לכך שלבסוף החליט לתלותו.

- א. יום הפורים גדול מיום הפורים (תיקור כא), כי יום פפור הם ימי תשובה למישה עשירה ימים של עשירת ימי תשובה, ואילו יום הפורים הוא שנה למישה חסיד עשיר יום, מתחלת חדש אדר ועד לט"ו אדר (ע"פ הרמב"ם).
- ב. אלו עם ישראל היו רוקשים עין טובה ונותנים מאכלים זה לזה כמשלוח מנות, ונותנים צדקות לעניים כמדות מתנות לאביונים, ונותנים בשפלות זה עם זה, לא היו צריכים לגנות הנבלה, כי מיעקרא הגורה באה בגלל שלא היו להם מדות טובות, וראו את מרדכי הצדיק כעין רעה, שעל פו לא שמעו בקולו.
- ג. מרדכי הצדיק עסק בעניני המלוכה מפני רחמינותו